

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 503: Người Học Đạo Muốn Thấy Thực Tướng, Phải Tĩnh Tâm Lãnh Hội Trên Chỗ “Nhất Thiết Giai Phi” (Thấy Điều Chẳng Phải). Nếu Lãnh Hội Được Thực Tướng Chính Là Phi Tướng, Liên Hiểu Được Trong Tâm Dấu Mấy May Còn Lại Bóng Dáng Của “Tướng” Hay “Chẳng Phải Tướng”, Thì Điều Chẳng Phải Là Thực Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 044)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người học đạo muốn thấy thực tướng, phải tĩnh tâm lãnh hội trên chỗ “nhất thiết giai phi (thấy điều chẳng phải)”. Nếu lãnh hội được thực tướng chính là phi tướng, liên hiểu được trong tâm dấu mấy may còn lại bóng dáng của “tướng” hay “chẳng phải tướng”, thì điều chẳng phải là thực tướng.】

1. Khái Niệm Về Thực Tướng Thực tướng là chân tướng, thực tướng là tướng chân không, cũng chính là tướng của chân tâm tự tánh. Kỳ thực, chân tâm bản tánh làm gì có tướng? Tuy không có tướng, nhưng đích xác là có cái đó tồn tại, đích xác là có sự việc này. Y báo và chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới đều từ nơi này mà phát sanh, đều từ nơi này mà hiện khởi, đó gọi là “thực tướng vô tướng vô bất tướng” (thực tướng không có hình tướng cố định, nhưng không hình tướng nào là chẳng phải nó), điều này phần trước chúng ta đã học qua, phần trước cũng đã từng giảng qua. Các bậc đại đức Tông môn thường giảng “minh tâm kiến tánh”, các ngài kiến tánh bằng cách nào? Đoạn này chính là dạy cho chúng ta làm thế nào để kiến tánh. Trong Tịnh Độ Tông, dạy chúng ta niệm Phật phải niệm đến mức “lý nhất tâm bất loạn”, đoạn này chính là dạy cho chúng ta cách làm sao để thể hội được cảnh giới “lý nhất tâm bất loạn”, phương pháp này rất vi diệu.

2. Công Phu Tĩnh Tâm và Quán Chiếu Tĩnh tâm, tĩnh là an tĩnh. Chữ tĩnh này vẫn chưa phải là thanh tịnh, mà là cái tĩnh trong “động tĩnh”. Trong tâm có vọng niệm, có phân biệt, có chấp trước, thì cái tâm này là động, không

phải tĩnh; lìa khỏi mọi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, cái tâm này liền tĩnh lại. Động tĩnh là nói trên phương diện trạng thái, tình trạng hoạt động của tâm. Chúng ta giảng thanh tịnh, đó là nói từ chỗ thể tánh vốn vô nhiễm, tuyệt đối không có ô nhiễm, không có ô nhiễm thì gọi nó là thanh tịnh. Chỗ này là nói tâm bất động, quả thực tự tánh vốn dĩ không động. Ở trong đó quý vị hãy quán chiếu, Kinh Kim Cang giảng “nhất thiết giai phi” (thầy đều chẳng phải), quý vị quán chiếu điều này; hoặc quán chiếu “phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng” (phàm những gì có tướng, đều là hư vọng), quán chiếu câu này cũng được; hoặc quán chiếu “nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh” (hết thầy pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng), thì đều cùng một ý nghĩa cả, dùng bất kỳ câu kinh văn nào cũng được. Nếu ở chỗ này khởi quán trí, chúng ta quán chiếu đây là trí huệ, đây chẳng phải là tình chấp, mà là tác dụng của trí huệ. Nơi cảnh giới bên ngoài chân chánh thể hội được, thì quý vị đối với tâm tánh, đối với thực tướng, quý vị sẽ nhận được một chút tin tức. Điểm này các đồng tu chúng ta có lẽ có thể làm được. Tôi vừa mới nói, nhận được một chút tin tức, thì thời gian cũng không thể kéo dài. Nếu cảnh giới này quý vị một khi đắc là vĩnh viễn đắc, thì quý vị liền trở thành Pháp thân Đại sĩ, quý vị liền chứng nhập. Chúng ta ở đây là từ chỗ này thấu lộ một chút tin tức, một chút tin tức này tuy chẳng phải là chứng quả gì, nhưng đã là tương đối không dễ dàng rồi. Từ vô thủy kiếp đến nay, chúng ta đều mê mờ trong huyễn tướng, từ trước đến nay không hề biết có một chân tâm, có một bản tánh, hoàn toàn không biết! Cho nên dầu là một sự lãnh hội ngắn ngủi, cũng vô cùng đáng quý. Giống như trong bóng tối, đây là một màn đêm tối tăm trong khoảng thời gian rất lâu, bỗng nhiên có một tia chớp, ánh sáng đó tuy rất ngắn ngủi, nhưng lại vô cùng đáng quý. Đây chính là tâm địa của quý vị trong lúc một niệm thanh tịnh, liền một niệm tương ưng, phóng ra quang minh. Từ đó về sau, công phu này miên mật không gián đoạn, cảnh giới này sẽ thường thường hiện tiền, đây là một cảnh giới tốt.

3. Thấu Đạt Thực Tướng Tức Là Phi Tướng “Nếu lãnh hội được thực tướng chính là phi tướng”, thực tướng là gì? Chính là tự tánh của hết thầy vạn pháp, là bản thể của hết thầy vạn pháp. Chỗ này giảng tuy rất dễ dàng, nhưng để làm được thì quả thật không đơn giản. Tĩnh tâm, tâm phải tĩnh đến một mức độ tương đương, chẳng phải là chỉ buông xuống những ý niệm thô trước, những vọng tưởng thô trước rồi cho là tâm ta đã tĩnh, cái tĩnh tâm đó không có tác dụng gì, không thể hội được. Thế nhưng người học giáo lý, giáo lý ít nhiều sẽ có một chút trợ giúp. Trong giáo lý nói: Trong một sát na có chín trăm nghiệp quả

sanh diệt tương tục, sự lãnh hội đó, thực tại mà nói chính là thể hội được cái hình bóng này. Cảnh giới chân thật nếu như quý vị thấy được, thì đó chính là Bát địa Bồ tát mà trên kinh đã giảng, đó không phải Bồ tát thông thường, là người đã thấy được A-lại-da thức. Tâm thanh tịnh của chúng ta tuy không thấy được, nhưng dường như đã tiếp xúc được cái bóng dáng của nó vậy. Cổ nhân có ví dụ, giống như đốt lửa, tuy chưa đến gần ngọn lửa, nhưng hơi ấm của ngọn lửa thì đã tiếp xúc được rồi. Không tiếp xúc được ngọn lửa, nhưng tiếp xúc được hơi ấm, chính là ý nghĩa này. Quý vị có thể thể hội được một chút, chính là tiếp xúc được một chút bầu không khí thanh tịnh này, bầu không khí này rất đáng quý. Thế nhưng nhất định phải hiểu được thực tướng tức là phi tướng, chữ phi này là “song phi” (cả hai đều không), nó không phải là hình tướng, cũng không phải là trống rỗng. Phần kinh văn trước chúng ta đã giảng “phi pháp tướng, phi phi pháp tướng”, pháp tướng là “hữu” (có), phi pháp tướng là “không”, chữ phi của nó là hai bên đều không phải.

4. Lìa Bỏ Chấp Trước Về “Có” Và “Không” Do đó “liền hiểu được trong tâm đầu mày may còn lại bóng dáng của tướng hay chẳng phải tướng”, “chẳng phải tướng” ở đây là “không”. Đây là nói ở trong tâm quý vị, chỉ hơi có chút xiu tư hào chấp trước, có một cái tướng “hữu” (có) hoặc có một cái tướng “không”, vậy thì quý vị đã trái nghịch với thực tướng, quý vị sẽ không thấy được thực tướng; thực tướng chính là chân như bản tánh, quý vị sẽ không thấy được tánh. Phàm phu chúng ta không thấy được tánh, vì sao vậy? Phàm phu chấp vào “hữu”; A-la-hán, Bích-chi Phật cũng không thấy được tánh, nguyên nhân do đâu? Các ngài chấp vào “không”, các ngài chấp vào “phi pháp tướng”; đều không thể thấy được thực tướng. Duy chỉ có Bồ tát Đại thừa, các ngài thấu hiểu sự thật chân tướng, hai bên “không” và “hữu” đều không trụ; hai bên không trụ, thực tướng liền hiện tiền.